

Underbilag 2 til Bilag 18.

Østre Landsrets VI. Afdeling.

Den 9. Marts 1928.

Ved til Herr Præsidenten at tilbagesende Sagen skal jeg bemærke følgende:
 Det er rigtigt, at jeg overfor Sagførere fra Fyen har henstillet, at man i Begyndelsen var beskeden i sine Ønsker om Sagers Domsforhandling paa Fyen, for at Afdelingen ikke skulde blive overvældet med Begæringer, som man maatte afslaa som uoverkommelige, og at man derfor skulde se, hvorledes Forholdet udviklede sig gennem den første Tid, og denne Henstilling er formentlig ogsaa blevet fulgt. Men det er mig paa den anden Side ganske overraskende, naar den nu foreliggende Henvendelse fra fynske Sagførere synes at gaa ud fra, at den ændrede Affattelse af Retsplejelovens § 11, 2det Stykke, giver en Adgang til at forlange normalt alle fynske Landsretssager domsforhandlede paa Fyen. En saadan Opfattelse er efter min Mening ganske uforenelig med Lovordene, der giver Retten en Beføjelse til at anordne Domsforhandling udenfor Rettens Sæde (København), naar *særlige* Grunde — navnlig Hensynet til umiddelbar Bevisførelse — taler derfor, og under Hensyntagen til, om begge Parter fremsætter Begæring herom. I Overensstemmelse hermed har da Afdelingen, hver Gang en saadan Begæring forelaa, undersøgt, om saadanne Grunde til Støtte for Begæringen var til Stede, og truffet sin Bestemmelse herefter. Skulde man derimod indgaa paa, at normalt alle fynske Landsretssager (herunder ogsaa Ankesager) domsforhandles paa Fyen, vilde dette formentlig for det første betyde en neppe begrundelig Fortrinnsret for denne Del af Landsretskredsen i Forhold til de andre fjærntliggende Dele, Lolland-Falster og Bornholm, og dernæst i alle Fald være ganske uoverkommeligt for denne Afdeling, der skal behandle alle udenfor Stor-København forberedte borgerlige Landsretsager i første Instans samt alle Nævningesager udenfor Københavns og Nordøstsjællands Kredse. At binde Afdelingen til („indtil videre“, hvilket antagelig skal betyde „mindst“) den første Uge i hveranden Maaaned at holde Ret paa Fyen vilde være uforeneligt med dens øvrige Arbejde, og at anerkende en Ret for Parterne til selv afgøre, om Domsforhandlingen skal foregaa paa Fyen, vilde være i Strid med Loven, som overlader dette til Rettens Skøn, og derhos formentlig urimeligt, da der findes mange Sager, hvor det drejer sig alene om rene Retsspørgsmaal, eller hvor Bevisførelsen er af saa ringe Omfang og saa underordnet Betydning, at Domsforhandlingen lige saa godt kan foregaa paa det af Loven bestemte, normale Sted, Rettens Sæde i København, efter sædvanlig Forberedelse ved Underretten. For borgerlige Ankesagers Vedkommende maa jo Forberedelsen altid ske i København, da det kun er Domsforhandlingen, der kan foregaa udenfor Rettens Sæde, og først under denne Forberedelse vil da Retten kunne faa Lejlighed til at tage Stilling til Spørgsmaalet om, hvor Domsforhandlingen bør foregaa.

Jeg skal i øvrigt oplyse, at i Tiden fra Lovændringens Ikrafttræden den 1. Januar 1928 og til Dato er der efter en af Afdelingens Fuldmægtig foretagen Undersøgelse fremsat Begæring om Domsforhandling paa Fyen i i alt 8 af de til Afdelingen henviste Sager, herunder i 2 Ankesager. Disse 8 Begæringer har haft følgende Skæbne: I 1 Sag (Nr. 19/1928) bortfaldt Spørgsmaalet, da Sagen efter Forberedelsen viste sig at være en Underretssag og derfor efter Begæring blev